

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Qui nimis timet ne ipsi desit Deus, non satis timet quod est magis
timendum, ne ipse Deo desit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

III. PUNCTUM.

Pf. 33.
Pf. 22.

NON quod times igitur, timendum est, ne desis tibi Deus: sed ne tu desis Deo. Nam, præterquam quod nihil desit timentibus Deum. Et verò omnis sicut David potest affirmare, Dominus regit me & nihil mihi deerit: Licet etiam concederemus deesse aliquid, quid tandem illud? Nam quod timendum est timore rationabili de quo hic agitur, malum esse debet quod à nobis sic pendeat ut timore caveatur: quò sum enim alioquin timor? non est autem tale illud malum ne desis tibi Deus: quale perfectò est, ne tu desis Deo. Quis nempe non illud videat tam procul à te esse, quam istud totum tuum? Quis non illud intelligat, quod dicebat Dominus,

Matth. 5. 6. non esse in quovis sollicito potestatem *Faciendi capillum suum nigrum vel album, neque ad staturam suam posse quidquam cogitando adijcere?* Sunc hæc uni Deo propria, sunt hæc divina eius opera; tibi autem quod tuum esset, præscripsit: cur quæ sunt Dei, præsumis attingere: & quæ sunt tua, negligis? Nunquamne admonentem audivisti Sapientem: *Altiora te ne quaesieris, & fortiora te ne scrutatus fueris, sed qua præcepit tibi Deus, illa cogita semper: & in pluribus operibus eius ne fueris curiosus.*

Ecclesi. 4.

Adde, quod est valde considerandum, quoties de timore malorum agitur: non tam illud esse timendum malum quod vix continget, quàm quod frequenter evenit: malum autem quod times, *Ne desis tibi Deus*, præterquam quod exile malum est, vix etiam accidit; *Non est quippe inopia timentibus Deum*: Qua de re infra fufius at contra, *Ne desis Deo*, malum non modò perniciosissimum est, sed tam frequens & prope quotidianum, ut si paulò attentius quid in eo pecces attendas, totum te in illo vivere, totum te in illo esse malo perspicies.

Pf. 33.

Quamobrem cum sancto Chrystomo concludamus, & illud fixum maneat, quid sit dolendum, quid timendum: non quod extra nos malum accidit, sed quod in nobis à nobis efficitur: *Ne igitur, inquit, propter mortem tristeris, natura enim est: tristere propter peccatum, voluntatis enim est culpa. Si quis mortem timeatur, dic ipsi: Insuperatus sum à Christo non illos timore qui corpus interimunt, animam verò occidero nequeunt. Si rei familiaris publicationem timeatur, responde, nudus exivi de utero matris meae, nudus & revertar illuc: nihil in hunc mundum intulimus, manifestum est, quod nec exportare quidquam*

Homil. 6, ad Pop.

poterimus. Et si tu non abstuleris, mors superveniens auferet, & si tu non jugularis, natura lex finem afferet. Nihil igitur eorum timeamus quæ nobis natura afferuntur, sed illa quæ ex mala nobis proveniunt voluntate.

Vide in hac 3. parte, Dominic. 14. & in 4. Fer. 2. Hebdomad. 21. ubi hæc Veritas exhibetur:

Si, quod creditur necessarium, petenti desit: credendum potius est non illud esse necessarium, quàm quod petenti desit.

ALITER etiam quæ supra est declarata Veritas, ad majorem perspicuitatem sic proponi & illustrari posset.

Qui nimis timet ne ipsi desit Deus, non satis timet quod est magis timendum, ne ipse Deo desit.

RATIO EST, Quia qui non satù confidit Deo, non satù timet ne Deo desit.

Sed qui nimis timet ne ipsi desit Deus, non satù confidit Deo.

Ergo si etiam non satù timet ne ipse Deo desit, quod tamen longè magis est timendum & cavendum.

I. PUNCTUM.

PRIMA propositio sic breviter expeditur. Est enim Deo deesse, non accipere media quibus nos uti vult Deus ad coagendum & collaborandum cum ipso. Medium verò frequentius & opportunius quod ad usum nobis proponit, est confidentia, de qua jam sæpe supra, & de qua semper supersunt dicenda ex Scripturis, quæ hoc medium ita commendant sive ad spiri. ualia, sive ad temporalia bona obtinenda, vel avertenda mala, ut in eo totum ponant quod petitur: *Revela Domino viam tuam, & spera in eo, & ipse faciat.* Id est, propone illi quidquid volueris, & dum speres in eo, dum confidas in eius bonitate & providentia, certus esto quod de re proposita statuet, & ordinabit, quidquid erit convenientius. Et *adjuvabit eos Dominus, & liberabit eos, & eruet eos à peccatoribus, & salvabit eos, QUIA SPERAVERUNT IN EO* Dulcis causa, inquit sanctus Bernardus, *Attamen efficax, attamen irrefragabilis.* De quacumq; tribulatione clamaverit ad me, exaudi eos. Ecco numerata tribulationes, secundum multitudinē casuum

Pf. 36.

Ibid.

In Pf. 90.

consolationes eius latificabunt animam tuam, dummodo ad alium non convertaris, dummodo slames ad eum, dummodo speres in eum, nec humile aliquid vel terrenum, sed altissimum ponas refugium tuum.

O suavitatem divinæ providentiæ quæ se in te tam facili, tam profusè communicat! quid facilius quam in eo sperare qui potest omnia & qui promittit omnia in se sperantibus? Et tamen quàm pauci sunt qui verè sperent in Domino.

II. PUNCTUM.

SED qui nimis timet ne ipsi desit Deus, non satis confidit Deo.

In hoc enim est præcipuè confidentia, ut quid quid accidat, non defectu auxilij, non defectu potentia vel bonitatis divinæ id credatur accideret, sed alia ex causa quam iustè permittit Deus ad maius nostrum bonum. Ipse enim dixit; non te deseram neque derelinquam, ait Apostolus, ita ut confidenter dicamus: Dominus mihi adiutor, non timebo quid faciat mihi homo. At certè cum id dixit Deus, non sic intellexit aut intelligendum voluit, quasi nihil mali accideret illis quos protegeret; fuerunt enim ex his multi submersi aquis, igne consumpti, & aliis obnoxij calamitatis, licet expresse dixerit: Cum transferis per aquas tecum ero, & cum ambulaveris in igne, non combureris. Verè tamen dixit Deus non defuturum, nec revera defuit sicut dixit: quia dū comburentur, illis adfuit; & tū ipsos comburi cū adesset Deus, & cū sic fieri vellet, erat illis melius quam si combusti non essent.

Ex quibus illud patet quod dicitur, in hoc præcipuè defectum confidentia verti, Si quis nimis timet, ne ipsi desit Deus. Ut sicut propriè confidentia tum esse dicitur quando firmè speratur nunquam defuturum Deum sicut promissit; sic diffidentia aut defectus confidentia tum esse agnoscat, quando dubitatur vel quando nimis anxie perimescitur nūm forè desit, quasi non posset, aut quasi nollet adesse. Quod quidem accidit Moyli percutienti perram & Aaroni fratri eius, unde & ipsi percussi sunt hac animadversione, ut terram promissionis propterea non sint ingressi. Quia non credidistis mihi ut sanctificaretis me coram filiis Israel, non introducetis hos populos in terram quam dabo illis.

O pavendum supplicium deficientis confidentia

tiæ! o tremendum exemplum divinæ severitatis in eos qui sic deficient!

III. PUNCTUM.

Quoniam nimis igitur timet ne ipsi desit Deus, non satis timet quod est magis timendum, ne ipse Deo desit. Quia non satis confidit Deo, quod est Deo deesse, & non satis Deo confidere sic indicat quod nimis timeat in suis necessitatibus ne sibi desit aliquid; aut si forte, Deo sic permittente desit aliquid, ne tū desit divina providentia, ne tū desit eius potentia vel bonitas, quod certè est impium cogitare, & quod valde timendum est, ne tacitè cogitet, quisquis nimis timet. Quid timidi estis, modica fidei? Cur nimis timetis nisi quia non satis confidunt Deo? Aut cur non satis confidunt Deo nisi quia non satis bene cogitant & sentiunt de illius potentia vel bonitate? Nisi quia nimis timeant ne forte nolite; ne forte non sit satis benevolus? Nam si certò sibi persuaderent illum affuturum, aut illum æquè bonum ac potentem ut adesset & confortet, quid timerent? Hoc autem timere, hoc sentire, hoc cogitare ne non satis bonus sit aut benevolus Dominus, certè est ita sentienti timendum & tremendum sive quod valde offendat Deum, sive quod ita offensus graviter puniat offendentem. Timidis & incredulis pars illorum erit in stagno ardenti igne & sulphure quod est mors secunda.

Nemo vos seducat in anibus verbis propter hæc enim, venit ira Dei in filios diffidentia. Vide quænam sint illa inania verba, & quam damnose te seducant. Vide quid mundus contra veritatem propositam obiiciat, quid caro, quid amor proprius unde est ille tuus nimis timor. Quare sic times cum nihil accidat nisi volente aut permittente Deo? Revolve hic iterum quæ supra dicta sunt: times paupertatem, times opprobrium, times morbos, times mortem, times aliquid simile. Inania verba sunt, timores nocturni sunt; non evenient hæc forte mala: sed esto veniam, nonne est moriendum? Nonne est aliquid patiendum in hac vita? Putasne malū esse, pati? Putasne paupertatem esse miseriam? Inania verba sunt, sic urge pluribus: & perge tibi proponere quantum seducant, nempe alios sensus de bonis & malis inducunt quàm Christus in Evangelio docuerit: alios de bonitate Dei motus quam vera pietas excitet, admovent; quasi hoc sit tantum Deo esse bonum & benevolum si nos ab omni temporali

Iosue 1.
Hebr. 13.

Is. 43.

Num. 20.

Matth. 6.

Apo. 21.

Ephes. 5.

rali malo liberet, & quidquid caducum petierimus, indulgeat, atque in concupiscentijs nostris nos fovcat. O seductionem pessimam! O formidandam bonitatem! *Corripit me Domine, verumtamen in iudicio, & non in furore tuo, ne forte ad nihilum redigas me.*

Nunquam disjungas confidentiam à timore, nec timorem à confidentia. Time ne nimis timeas quod non est timendum : & non timeas quod est verè timendum. Sicut times Deum sic ille prorsus confide quia sic timeris, sic colitur Deus per fidem & confidentiam. Sic aperte Sapiens: *Metuentes Domini suscinere misericordiam eius, & non defleat is ab illo, ne cadatis; qui timeatis Domini, credite illi, & non evacuabitur mer-*

ces vestra Qui timetis Dominum, sperate in illa, & in oblectationem veniet vobis misericordia.

Videri possunt quæ de fiducia frequenter alibi proponuntur.

Vera fiducia confidenti nunquã infida.

In 2. parte, Feria 3. Hebdom. 4. post Octavas Pasche.

Non certius in spem itur quam contra spem,

In 3. parte, Feria 3. Hebdom. 7.

Ad hæc autem verba de acceptis & multiplicatis panibus:

Et accipiens septem panes gratias agens fregit & dabat discipulis suis, ut apponerent, & apposuerunt turbæ, & manducaverunt & saturati sunt, & sustulerunt quod superaverat de fragmentis septem sportas. Marci 8.

Opportuna forentiæ Veritates Practicæ.

Si vis quod non habes, da quod habes.

In 1. parte, Dominic. 2. post Epiphaniam.

Nunquam melius homo sibi prospicit, quam si minus sibi prospiciens, totum se in Deum suaque omnia projicit.

In 2. parte, sexto Decembris, paulo aliter expressis terminis.

Non tam spectatur quid dones in divinis, quam quid non dones.

In 3. parte, Feria 6. Hebdom. 8.

Quod præsertim spectat Christus: non est quid ad se afferas sed quid à te auferas.

In 3. parte, Fer. 3. Hebdom. 13.

Ars omnium artium quaestuosissima, est eleemosyna.

eleemosyna si indigentibus erogetur Sanctus item Cyprius Alexandrinus: *Liberalitas nobis hoc miraculo commendatur, & quasi magna voce dicitur, quando plura dabis liberaliter, ac misericorditer, tanto tibi plura largius confluent. Nam & ait sanctus Leo: ille qui in suis pascitur, quæ potius augere dando, potest multiplicare sumendo. Et rursum: In omni hoc opere, illa intervenit manus, quæ panem frangendo auget, & erogando multiplicat.*

Cum hæc autem eleemosynæ virtus & efficacia varijs exprimi possit verbis & sensibus, tum quæ aucto illo ex ore profluxit Veritas de arte omnium quaestuosissima, convenientissimè proponitur, & ex eodem facillimè declaratur: *Si enim, inquit, artis est, ad aliquam utilitatem pervenire: Eleemosyna verò nihil est utilius: clarum est profecto quod ars, & omnium artium est optima.*

Talis autem ratio inatio sic procedet planius, & in sua partes distribuetur æquius:

Illæ est omnium artium quaestuosissima quæ minori sumptu majorem facit proventum.

Sed Eleemosyna minori sumptu majorem facit proventum.

Ergo est ars omnium quaestuosissima. Nec proinde timendum ne quid inde rei domesticæ dederatur.

Quod sane motivum adjunctum aliis plurimum valet ad exercitium bonorum operum,

Q 3

estque

Serm. 1. de Jejun. decimi mensis, & collectis Serm. 10. de Quadr.

10.

Ecclesi. 2.

6. 8.

21.

50.

Homil. 33. ad Pop.

150. Hom. 39.

1. 2. in Iohann. 4. 18.

CELEBERRIMUM est S. Joannis Chrysostomi dictum, quod ut apertius appareat cum propositis Evangelij verbis convenire, præmitti debet illorum Patrum sententia qui hanc panum multiplicationem sensu quodam morali referunt ad eleemosynæ compensationem & commendationem. *Saturata sunt tanta millia, inquit S. Augustinus, & nihil innotuit, & crevit eis civitas, dum impenditur victus, sic & e-*